

PRVNÍ PSYCHONAUT

Rostislav Szeruda

První psychonaut

Mgr. Rostislav Szeruda

První záchranná mise bez těla

Science psycho-fantasy

Obrázek obálky: AI – chatgpt
dle námětu Petra Vyorala

Může vesmír existovat bez vědomého pozorovatele?

Kolik civilizací je potřeba pro existenci vesmíru?

Můžeme změnit minulost?

Jsme tvůrci své reality?

1. Výzkumná loď

Kdesi v hlubinách vesmíru tisíce světelných let daleko od Země majestátně plula prostorem takřka světelnou rychlostí kosmická loď. Nevypadala však jako žádná loď ze sci-fi filmů, jako jsou Star Trek či Star Wars. Když vystartovala z malé planety obíhající kolem dvojhvězdy jasnější než Slunce, vypadala nejprve jako průhledné nic rozmazané v prostoru. Teprve, jakmile se její rychlost začala blížit rychlosti světla ve vakuu, začala se doslova zhmotňovat v prostoru.

Loď čerpala energii ze záření blízké hvězdy. Obíhala ji po spirále, dokud nenabrala dostatečnou rychlost. Světlo hvězdy jí zpočátku procházelo lehce, jako by byla ze skla. Pak začala matnět a bylo vidět, že má nějakou vnitřní strukturu. Dokonce se uvnitř pohybovaly i nějaké placaté stíny. Když dosáhla rychlosti blízké rychlosti světla ve vakuu, vypadala už jako pravá hvězdná loď jen trochu sražená do sebe – tak na úroveň listu papíru. Posádce lodi to ale zjevně nevadilo – připadalo jim, že mají ve své lodi prostoru dost.

Kosmická loď řízená lidstvu neznámou civilizací se vydala na cestu k druhé vzdálenější hvězdě, která už dávno ale nevypadala jako hvězda. Bylo to tmavé nic, kolem něhož se otáčel jasný akreční disk vyzařující ultrafialové a rentgenové záření. Tvořil ho ionizovaný plyn vytahovaný temnou neviditelnou silou z povrchu první hvězdy. Kolmo k němu tryskala na obě strany fontána částic a světelné energie. Posádka kosmické lodi se zjevně vydala prozkoumat černou díru – temného bratříčka jasné hvězdy. Možná ho chtěla využít jako zdroj energie pro svou planetu, možná jako prostor, kde by se daly uklidit všechny odpadky jejich světa. Kdo ví?

Posádku kosmické lodi tvořily člověku podobné bytosti nebo přesněji řečeno jejich obrazy. Těla členů posádky odpočívala v hibernačních komorách na jejich rodné planetě. Cestovaly pouze jejich duše uvolněné speciálními přístroji ze schránek jejich těl. Samotná loď nebyla dílem konstruktérů a inženýrů, ale kosmických informatiků, kteří ji navrhli a namodelovali do posledního detailu ve svých kvantových superpočítačích. Počítačový model byl přenesen do kvantové struktury vybuzené z vakua speciálním urychlovačem. Informace se spojila s hmotou a energií. Tak s ní bylo možno lépe pracovat.

Loď byla vystavěna na stejném základě jako duše bytostí, které ji ve své duchovní formě obývaly. Protože byla stejně jako její posádka téměř nehmotná, dala se snadno urychlit na rychlost blízkou rychlosti světla ve

vakuu. Lidem nebo jim podobným tvorům v ní se však zdála dost hmotná a reálná, aby v ní dokázali pracovat a plnit své výzkumné úkoly, jak měli naplánováno.

Pilot a navigátor Ghor, jeden ze členů posádky, vnímal informace o stavu kosmické lodi tak, jako by jí volně procházely. Neměl před sebou žádný monitor, obrazovku či displeje přístrojů s hodnotami, údaji a čísly. Všechny informace mu defilovaly před vnitřním zrakem. Bylo jich přesně tolik, kolik jich jeho trénovaná mysl dokázala absorbovat a vyhodnotit. Netrénovaný jedinec z řad lidí i jeho rasy by se určitě zbláznil, kdyby se měl soustředit na takové množství dat. Ghor dokázal svou mysl uvést do stavu, kdy jeho vnitřní čas běžel rychleji než ten vnější. Vnímal tak i rychle probíhající děje, jako by se odehrávaly relativně pomalu. To mu umožňovalo navádět kosmickou loď do prostoru blízko černé díry bezpečně pro loď i její posádku.

Žádné zvláštní riziko, dle analýz, nikomu z nich nehrozilo. Vzhledem ke konstrukci lodi nemohla být fyzicky poškozena. Stačilo zpomalit pod určitou hodnotu rychlosti a loď i s posádkou bude schopna kvantového skoku. Tímto způsobem byli schopni urazit mnohem větší kosmické vzdálenosti, než kdyby se klasicky pohybovali prostorem. Takže, když se tato kosmická loď pohybovala rychlostí blízkou rychlosti světla ve vakuu, pohybovala se vlastně relativně pomalu.

Pokud by došlo k poškození informační struktury lodi, mohly být duše členů posádky z lodi jednoduše staženy zpět do svých těl na mateřské planetě. Průzkum zakřiveného časoprostoru a gravitačně kvantových perturbací v blízkosti černé díry byl riskantní. Kdokoliv by se o to pokusil v klasické kosmické lodi, brzy by vyčerpал své palivo a uvázl navždy v gravitační pasti kolabující hvězdy. Jejich kosmická loď však byla schopna vzepřít se gravitaci. Stačilo zpomalit a gravitační síla černé díry ztratila nad nimi svou moc. Pak mohli plachtit v její blízkosti jako takřka nehmotná kvantová struktura a sbírat důležité informace pro vědecké týmy. Po ukončení svého výzkumného programu měli přejít na vhodnou oběžnou dráhu nad černou dírou, nechat se jejím gravitačním polem opět urychlit a pak jak prakem vymrstit zpět ke své domovské planetě.

Přestože bylo vše důkladně promyšleno a precizně propočteno, stalo se něco neočekávaného. Stav redukované hmotnosti jim umožňoval odolávat gravitačnímu poli černé díry. O to víc však byla jejich loď citlivá ke kvantovým efektům, které se v blízkosti Schwarzschildova poloměru

projevovaly. Bylo to, jako by se pohybovali ve vařící kvantové kapalině. Silné gravitační pole v blízkosti lodi narušilo kvantové pole a vytvořilo v něm cosi jako bublinu – novou kvantovou strukturu dosud neznámé topologie. Ta se prolnula s jejich kosmickou lodí. Kvantová anomálie spojená s výtryskem vysokoenergetických částic otřásla lodí nebo spíše s její energeticko-informační strukturou. Ta se začala hroutit.

Po celou dobu mise kosmická loď vysílala ke své planetě komunikační signál. Zahrnovala ji obrovskými soubory dat, které ihned analyzovaly největší vědecké kapacity jejich světa za pomoci nejvýkonnějších kvantových počítačů. Lidský rozum nedokáže pojmout složitost zpráv, které loď vysílala na svou planetu. Byla to řada kvantových kódů, které se teleportovaly z prostoru, kde se nacházela kosmická loď přímo na místo určení. Pak se náhle kosmická loď pohybující se v těsné blízkosti horizontu černé díry odmlčela. Když konečně opět vysílala signál, zněl by po dekódování a přeložení do lidského jazyka asi nějak takto: „Houstone, máme problém!“

2. Příliš nebezpečná mise

Obrovská exploze nastražené miny nadzvedla těžké terénní auto jako pírkó a hodila jím do písečných dun. Neprůstřelná okna obklopila ohnivá koule. Prudký náraz zasáhl mé tělo a současně jsem pocítil hroznou bolest na prsou. Na mé polní uniformě vojenského poradce se objevila krev. Ani nevím, jestli byla moje. Pak už jsem necítil nic.

Slyšel jsem, že lidé ve chvíli smrti nebo vážného ohrožení života mohou uvidět své tělo z vnějšku. Přesto jsem byl ale překvapen, když se to stalo mně. Vlastně mi to zakrvácené tělo v khaki uniformě zaklíněné uvnitř hořícího auta nepřipadalo vůbec podobné. Vypadalo stejně jako ty kolem něj.

Viděl jsem vojáky z ostatních aut kolony, jak nám spěchají na pomoc a snaží se uhasit to, co zbylo z našeho auta, aby mohly vyprostit jeho osádku. V duchu (tentokrát opravdu jen v duchu) jsem se usmál. Zbytečná práce. Tu explozi nemohl nikdo přežít. Ani já ne. Najednou jsem měl nepříjemný pocit nebezpečí stejný jako před chvílí. Mně už ale nic horšího, než se mi právě stalo, určitě nehrozilo. Ve chvíli jsem však věděl vše. Bez jakéhokoliv úsilí jsem se ocitl dost vysoko na to, abych viděl zamaskované muže mířící na naše vojáky...

„Dávej pozor!“ vykřikl jsem na muže, který se mě snažil vyprostit. Pokusil jsem se chytit ho za rameno a zacloumat jím, ale ruka mi prošla skrz něj. Nemohl mě vidět, slyšet ani cítit. Přesto, jako by ve zlé předtuše, zvedl oči a ihned se instinktivně skrčil za pancíř poničeného auta. Pak už se celá kolona ocitla pod těžkou palbou. Odpověď byla okamžitá a rozpoutal se další hrůzný boj, jakých bylo v této nesmyslné válce již bezpočet.

Chtěl jsem se nějakým způsobem zapojit do boje a pomoci našim, ale nepřišel jsem na žádný způsob, jak to udělat. Čekal jsem, že se alespoň objeví tunel a světlo, které mi ukáže cestu pryč z tohoto pekla do nějakého lepšího světa, ale nestalo se tak. Naopak propadl jsem se do tmy. „Tak tohle je smrt,“ napadlo mě, než jsem ztratil vědomí. „Žádný posmrtný život, žádné nebe, Bůh a andělé, jen věčná temnota a nicota...“

3. Zkáza lodi

Ghor počkal, až jeho posádka či spíše jejich kvantová těla opustí loď. Chtěl svou loď zachránit, ale možná to neměl dělat. Ačkoli jeho loď byla takřka nehmotná, propadla se pod horizont černé díry. To byl její konec. Svět za jeho zády pro něj navždy zmizel a on mířil přímo do středu pekelného království. Senzory na jeho lodi se zbláznily. Loď nejdříve zrychlila, pak zpomalila, proměnila se v malé nic, a nakonec černá díra to malé nic vyplivla někde na druhé straně vesmíru. Ghor ztratil vědomí. Velmi ho překvapilo, když se probral v blízkosti nějaké hvězdy, která svým zářením dodávala energii jeho poškozené lodi. Neměl tušení, jak velký skok v časoprostoru udělal. Jeho tělo zanechané na mateřské planetě již možná dávno neexistuje – nebo se ještě nenarodilo.

Věděl, že jeho loď se opraví sama. Byla jako živá bytost. Vesmír ji mohl zmáčknout a svými mocnými silami zkřivit, ale ona se znova narovнала do původního tvaru, jakmile na ni destruktivní síly přestaly působit a ona měla dostatek energie. Věděl, že až se jeho kosmická loď opraví, bude moci s ní vylétnout do volného mezihvězdného prostoru a jedním kvantovým skokem se vrátit k mateřské planetě.

Ghorovu pozornost náhle zaujala planeta, která se pohybovala jako třetí v pořadí od hvězdy. Byla zcela jiná než všechny ostatní planety. Chvilí se dokonce domníval, že vidí svou rodnou planetu. Byl to ale klam – přesto to mohla být planeta, na které je možný život. Přestože neměl tělo, zmocnilo se ho vzrušení. Ta planeta vypadala jako bájná planeta Gaia, z níž prý pocházeli jejich předci.

Pocítil touhu ji prozkoumat, podívat se na ni blíž. Slyšel, že na ni stále žijí primitivní verze prapředků. Přístroje na jeho lodi zaregistrovaly pouze pohyb malých kovových předmětů kolem planety. Jejich technologie nebyla tedy na úrovni, která by mu mohla ublížit. Rozhodl se vyrazit na průzkum v malém modulu. Mateřskou loď mohl nechat pohybovat se v blízkosti hvězdy. Pokud ji Gaiané spatří, budou ji považovat pouze za nějakou skvrnu – nějaký temný oblak prachu.

Ghor navedl svůj průzkumný modul přímo k modré planetě. Za pár minut byl u cíle. Zpomalil a vlétl do atmosféry. Hmotná loď by se při tom manévru rozžhavila do ruda. Jeho modul ale klouzal atmosférou, aniž by vznikalo nějaké tření. Zpomalil ještě víc. Vlétl do vzdušného prostoru od hvězdy odvrácené části planety. Pod sebou viděl světla shluknutá dohromady – zřejmě pozemská sídliště bytostí, které tuto planetu obývaly.

Nějaké světlo letělo i nedaleko něj. Zvědavě zamířil za ním. Bylo zhruba stejně velké jako jeho průzkumný modul využívající volnou energii.

Byl to kovový létající stroj. Viděl okénka po jeho stranách. Zřejmě jeho létající slabě světélkující modul bytosti uvnitř také spatřily, protože se v nich objevily nějaké tváře. Ano, tohle mohly být tváře tvorů stejného druhu, jako byl ve své tělesné formě on. Pilotům toho stroje se ovšem přítomnost podivného kruhového objektu, který je zjevně sledoval, vůbec nelíbila, a tak se rozhodli od něj odpoutat.

Ghor neměl v úmyslu stroj následovat. Byl na průzkumné misi, kterou nechtěl prodlužovat o nic déle, než považoval za nutné. Místo jednoho létajícího stroje se ale objevily dva menší a rychlejší. Zamířily si to přímo k němu. Ghor však nestál ani o kontakt s těmi dvěma. Prudce změnil směr a velkou rychlostí zamířil pryč. Kdyby byl ve svém těle, tak by ho ten manévr rozmáčkl v pilotním křesle, tak jen pocítil mírné nepohodlí, zatímco za jeho zády ozářilo oblohu světlo rakety, která se za ním neškodně rozprskla ve vzduchu.

Rozhodl se pro návrat. Nechtěl na této nepříteli přátelské planetě budit větší rozruch, než bylo nutné. Vlastně nechtěl budit žádný rozruch. Chtěl zůstat nepozorován, ale to se nepovedlo. V té chvíli noční oblohu na jeho trase ven z atmosféry rozzářily blesky. Znal ten úkaz i z vlastní planety, ale tam bouře nebyly tak časté ani tak intenzivní.

V té chvíli se stalo něco, co se nemělo stát. Jeho průzkumný modul zasáhl blesk. Nemohl ho zničit, ale udělal s ním něco horšího. Příliš velké množství energie způsobilo kvantový skok na vyšší hladinu energie, což vedlo k tomu, že se jeho kosmická loď smrštila. Nebyla už velká jako pozemské letadlo, ale zmenšila se na velikost pomeranče a začala žhnout jako ohnivá koule.

Ghor se náhle ocitnul mimo svou loď, která byla menší než on. Ani to ho ale nemohlo ohrozit. Mateřská loď si ho přitáhne jako balíček energie k sobě. Kupodivu se to nestalo. Naopak, nějaká neznámá síla ho začala stahovat někam dolů k té zpropadené modré planetě.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***První psychonaut***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.